

NAŠE DUHOVNO ŽIVLJENJE

Buenos Aires, dne 14. aprila 1934.

NUESTRA VIDA ESPIRITUAL

Številka 46

Evangelij druge povelikonočne nedelje

Jan 10, 11-16

Tisti čas je povedal Jezus judovskim množicam to priliko:

"Jaz sem dobri pastir.

Dobri pastir da svoje življenje za ovce.

Najemnik, ki ni pastir in ovce niso njegove, vidi volka priti in ovce popusti ter zbeži, in volk jih zgrabi in razkropi.

Najemnik pa zbeži, ker je najemnik in ga za ovce ni skrb.

Jaz sem dobri pastir in poznam svoje ovce in moje poznajo mene, kakor mene pozna Oče in jaz poznam Očeta; in svoje življenje dam za ovce.

Še druge ovce imam, ki niso iz tega hleva; tudi tiste moram pripeljati: in poslušale bodo moj glas in bo ena čreda, en pastir."

Evangeljska misel: Marsikaj bi bilo drugače na svetu, če bi bilo po vseh stanovih več dobrih pastirjev in manj najemnikov.

Cerkvena kronika

Zakrament svetega zakona sta sklenila Marija Šajn in Franc Zalar pred pričama Jožefom Fatur in Ivanom Zakrajšek. Vse najboljše!

Zakrament svetega krsta je prejela Terezija Nelida Ušaj, kateri sta botrovala Frančiška in Jožef Ušaj in kateri želimo vse dobro.

Zakrament svetega krsta je prejel Lovrene Roje, kateremu sta botrovala Alojzija Rebek in Franc Vovk. Vse najboljše!

APOSTOLSKA DELA

Poklicali so ju torej in jima zabičili, da naj nikakor več ne govorita in ne učita v imenu Jezusovem. Toda Peter in Janez sta jim odgovorila: "Sodite, ali je prav pred Bogom, vas poslušati bolj ko Boga. Ne moremo namreč, da bi ne govorili, kar smo videli in slišali."

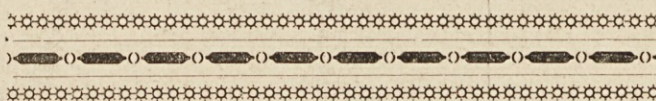
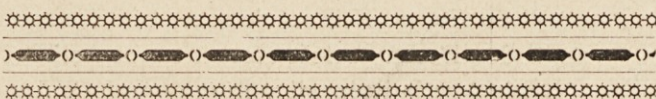
Ko sta bila izpuščena, sta prišla k svojim in povedala, kaj vse so jima rekli veliki duhovniki in starešine. Ko so pa ti to slišali, so kakor iz ene duše povzdignili glas k Bogu in rekli: "Gospod, ti, ki si ustvaril nebo in zemljo in morje in vse, kar je v njih, si v Svetem Duhu govoril po ustih našega očeta Davida, (39) svojega služabnika:

"Kaj besnijo pogani
in si ljudstva izmišljajo prazne reči?

Dvigajo se kralji zemlje
in knezi se zbirajo zoper Gospoda
in zoper njegovega Maziljenca."

Kajti res so se zbrali v tem mestu zoper Jezusa, tvojega svetega služabnika, ki si ga mazilil, Herod in Poncij Pilat s pogani in izraelskim ljudstvom, da so izvršili, kar sta že naprej določila tvoja roka in tvoj sklep, da naj se zgodi. In zdaj, Gospod, pogledaj njih grožnje in daj svojim služabnikom, da bodo z vso srč-

(39) Ps 2, 1. 2.

Cerkveni koledar

15. april — druga povelikonočna nedelja — slovenske božje službe na Paternalu, Avalos 250, po navadi ob desetih dopoldne in ob štirih popoldne.

16. april — ponedeljek — spomin svetega ubožca Jožefa Labre.

17. april — torek — spomin svetega opata Roberta.

18. april — sredo — praznik varstva svetega Jožefa, zavetnika vesoljne Cerkve.

19. april — četrtek — spomin svetega Timona, enega izmed prvih sedmih dijakonov.

20. april — petek — spomin svetega Teodorja ali Dožidarja, spoznavalec.

27. april — sobota — spomin svetega Anselma, angleškega škofa in učenika Cerkve.

22. april — tretja povelikonočna nedelja — slovenske božje službe po navadi.

MALO KATEKIZMA ZA NAŠE MALE

Ljudje so čakali Odrešenika več tisoč let. V tem času so zabredli v hude pregrehe.

Srečni pa niso bili. Hrepeneli so, da bi prišel Odrešenik.

In slednjič je Bog poslal svojega edinega Sina, ki naj bi rešil ljudi greha in večnega pogubljenja. "Bog je svet tako ljubil, da je dal svojega edinega Sina."

Kdo je naš Odrešenik?

Naš Odrešenik je Sin božji.

Pomni. Zahvali se Bogu Očetu, da je dal svojega edinega Sina za nas; in zahvali se tudi Bogu Sinu, da nas je prišel odrešiti.

naba (41) — po naše sin tolažbe — levit, doma s Cipra, imel njivo, jo prodal in denar prinesel ter položil k nogam apostolov.

Neki mož pa, po imenu Ananija, z ženo Saffiro, je prodal posestvo in z vednostjo svoje žene pridržal nekaj od skupička, nekaj pa prinesel ter položil k nogam apostolov. (42) Peter je rekel: "Ananija, zakaj je prevzel satan tvoje srce, da si lagal Svetemu Duhu (43) in pridržal nekaj od skupička za zemljišče? Ali bi ne bilo, ko bi bilo ostalo, tebi ostalo? In ko se je prodalo, ali ni bilo v tvoji oblasti? Zakaj si to dejanje sklenil v svojem srcu? Nisi lagal ljudem, ampak Bogu." Ko je Ananija slišal te besede, se je zgrudil in izdihnil. In navdal je velik strah vse, ki so o tem slišali. Vstali pa so mladeniči in ga zavili, odnesli in položili v grob. (44).

(Nadaljevanje)

(41) Barnaba je bil Pavlov sorodnik, ki mu je pomagal pri misijonskem delu.

(42) Ananija je grešil s tem, da je del izkupička za svoje posestvo pridržal, pred apostoli se pa vedel, kakor da bi bil prinesel ves izkupiček.

(43) Sv. Duh je delil apostolom v tej dobi izredne milosti in jih tako vodil, da je prva cerkvena občina kljub mnogim oviram rastla in se krepila, Ananijeva hinavščina pa je bila za Cerkev škodljiva.

(44) Kazen je bila koristna za Cerkev, zato je bila tako huda; ne moremo pa sklepati, da je Ananijev greh bil gotovo smrten.

nostjo oznanjali tvojo besedo, in zato stegaj roko za ozdravljanje in naj se godé znamenja in čudeži v imenu tvojega svetega služabnika Jezusa."

In ko so odmolili, se je potresel kraj, kjer so bili zbrani, in napolnjeni so bili vsi s Svetim Duhom in so srčno oznanjali božjo besedo.

Množica teh, ki so verovali, je bila enega srca in duha; tudi nihče ni govoril, da je kaj tega, kar je imel, njegovega, ampak jim je bilo vse skupno. (40) In z veliko močjo so pričevali apostoli o vstajenju Gospoda Jezusa Kristusa in vsi so bili zelo priljubljeni. Zakaj ni ga bilo ubogega med njimi; kolikor je namreč bilo posestnikov zemljišč ali hiš, so jih prodajali in cene za prodane stvari prinašali ter polagali k nogam apostolov. Delilo pa se je vsakemu, kakor je kdo česa potreboval. Tako je Jožef, ki so mu apostoli dali priimek Bar-

(40) Skupnost premoženja ni bila zapovedana, ampak prostovoljna. Globoko pojmovanje Jezusovega naročila o ljubezni do bližnjega, Gospodov nauk o bogastvu, samoodpovedi in ponižnosti, njegov zgled, zlasti pa milost božja, ki jo je Sv. Duh v bogati meri delil mladi cerkveni občini: vse to je nagibalo vernike, da so izvrševali junaška dela ljubezni do bližnjega.

Don Bosko, ta na videz preprosti mož brez zvijače, malce zanemarjen v svoji noši in obleki, je bil v resnici velik vzgojen talent, kar priznavajo danes vsi, ki ga poznajo, in je začel celo nov vzgojen način, ki je med Salezijanci, njegovimi številnimi duhovnimi sinovi, še danes v rabi.

Predvsem je hotel don Bosko prežeti mladino z verskim duhom, z ljubeznijo do Boga in z iz nje izvirajočo ljubeznijo do bližnjega, do soljudi. Potem je dopovedoval mladim fantom, da mora znati na svetu vsakdo veliko potrpeti, često zatajiti svojo nevoljo in se vedno veseliti v Gospodu. Telesnih kazni ni poznal. Pač pa je moral nepopoljšljivee večkrat izključiti iz svojih zavodov, da mu niso okužili tudi dobrih gojencev.

Ta vzgoja je obrodila obilo prelepih sadov!

Čeprav se je posvetil don Bosko predvsem mladini, vendar njegovo apostolsko srce tudi odraslih ni moglo pozabiti, katerih vera in čednost je bila kakor vedno, tudi tedaj izpostavljena stalni stiski in nevarnosti.

Za odrasle je začel v velikih nakladah izdajati majhne brošurice imenovane katoliško čtivo, v katerih je na kolikor mogoče preprost, poljuden in zanimiv način razlagal najvažnejša poglavja iz katoliške vere in odgovarjal na vsa številna obrekovanja in opravljanja. Te male in cenene brošurice so se kmalu povsod močno priljubile in razširile. Verni ljudje so jih bili zelo veseli, neverni in proticerkveni pa so na vse načine nastopali proti njim, in se niso ustrašili niti ponovnih zahrbtnih napadov in atentatov, da bi se na ta način iznebili moža, kateremu s svojim peresom in besedo niso

Don Bosko

PIŠE VLADIMIR ZMET

mogli do živega. Večkrat je samo čudež mogel rešiti don Boska preteče smrtne nevarnosti.

S štiridesetimi vinarji v žepu se je lotil don Bosko zidanja veličastnega svetišča Marije Pomočnice kristjanov! Njegovo zaupanje v Marijo Pomočnico je bilo brez meje. In ga ni osramotilo. Vsak teden je dobival dovolj darov, da je mogel plačevati delavce, čeprav je bila njegova glava dostikrat polna morečih skrbi, od kod dobiti sredstev, da plača dolgove.

Svojim duhovnim sobratom je pozneje dobesedno takole svetoval: "Če hočete vedeti, kaj da so čudeži, prizaedvajte si za češčenje Marije Pomočnice kristjanov!"

Tudi za tisoče gojencev je potreboval don Bosko vsak dan silnih svot. Vsa njegova ogromna podjetja so bila zgrajena v zaupanju na miloščino, za katero pa ni vedel, od kod in kdaj da jo bo prejel. Čeprav je živel zase nad vse skromno, je vendar neprestano in na vse načine iskal denarja, ki ga je potreboval za svoje paglavce, kakor je šaljivo imenoval svoje gojence.

Don Bosko si je kmalu pridobil slavno ime in so se začeli oglašati pri njem tudi zbiraleci avtografov, lastnoročnih podpisov slavnih mož. Ko ga torej neka dama prosi lastnoročnega podpisa in je bil ravno v veliki denarni stiski, je je ustregel na tale svojevrsten in nepriča-

kovan način: "Potrjujem, da sem danes od gospe I. I. resnično prejel tisoč lir za moje paglavce. Janez Bosko." Gospa se je nasmejala in mu je takoj izplačala zahtevano svoto.

Drugič je bilo treba plačati peka, ki je prav resno zagrozil, da naslednji dan ne bo poslal v zavod več kruha, če mu don Bosko ne plača zapadlih računov. Don Bosko gre takoj do nekega bogatina in mu začne razlagati svojo stisko. Toda, našel ga je pri slabi volji. Nič, prav nič mu ni bil volje pomagati. Ko don Bosko ni odnehal, mu je pokazal vrata in nazadnje mu je prisolil resnično in ne prav nežno — klofuto. "Dobro", je dejal don Bosko, "to je zame. Kaj bo pa za moje paglavce?" Od tistihmal je postal bogatin stalen don Boskov dobrotnik.

Takih zanimivih zgledov iz don Boskovega življenja bi bilo za cele debele knjige.

Don Bosko se je začel starati. Bati se je bilo, da bo njegovo veliko delo po njegovi smrti popolnoma razpadlo. Zato je začel misliti na družbo, ki bi prevzela njegovo dedščino.

Človeško govorjeno so bili don Boskovi časi skrajno nepripravní za ustanavljanje nove verske družbe. Takratne italijanske vlade so bile framasonske in Cerkvi ne samo ne naklonjene, marveč sovražne, in so po svojih najboljših močeh ovirale Cerkev pri njenem delu in preganjale posebno redove. Duhovska semenišča so bila skoro prazna.

Don Bosko je našel takrat svetovaleca v — antiklerikalnem ministru Ratazzi-ju: Naj ustanovi privatno dobrodelno družbo, katere člani bodo pred državo običajni državljani, podložni vsem državnim postavam.

(Konec prihodnjič)

Bazilika Marije Pomočnice kristjanov, ki jo je začel zidati don Bosko s štiridesetimi vinarji premoženja v žepu.

PRVEGA OTROKA so pričakovali pri Dolinškovi, in so ga tudi dobili.

Oče je bil ves iz sebe od veselja. Kateri so prišli tisti dan v mesnico, so dobili po eno klobaso za nameček. Dolinšek je bil namreč imovit mesar in gostilničar, petičen mož, ki si je lahko marsikaj privoščil. In danes je bil vendar rojen princ, in je bil zato dan, ki ga je bilo treba praznovati kakor kraljev rojstni dan.

Novorojenček pa se je med tem v sosednji sobi na vse pretege drl in jokal. Kakor da je vsa nezatajena očetova natura in materina je-zavost skrita v njem. Že od vsega početka je postal prava šiba za domače. Podnevi ni spal. Pa tudi ponoči ga je morala služkinja prenašati iz sobe v sobo, da se ni drl.

Modra sosedja je ugovarjala: "Nikar tako ne ceremonite z otrokom. Uzgojite ga pametno. Navadite ga zgodaj na ubogljivost, odpo-ved in red." — "Oh ne, otrok ima svojo voljo. Pogrešeno je upogibati otrokovo voljo", so odgovorjali starši. "Je že res, da imej otrok svojo voljo, a je razlika med trmo in jezo ter vzgojo. Ako mu boste vse pustili in dovolili, ga boste vzgojili za ječo." — "Eh, ko pride k pameti, bo že pustil trmo. Otroka vendar ne moremo tako trdo prijemati, ne?"

Modra sosedja je uvidela, da z nasveti ne opravi nič. Slepa materina ljubezen ni videla na otroku nič napak. V sree se ji bi zasmilil, ko bi ga morala kdaj kaznovati. Raje je u-strezala vsem otrokovim kapricam.

Nekoč sem Dolinškove obiskal. Pero, tako je bilo ime malemu razvajencu, je sedel ravno na tronu in opravljal svojo potrebo. Tron je stal sredi mize. Pero je držal v rokah velike škarje, se nerodno zibal sem in tja ter pri oknu stoječim cveticam rezal liste in cvete.

Pogrelo me je in nisem se mogel zdržati, da ne bi pripomnil: "Pa boste pri tej mizi opoldne obedovali?" — "Ja, kaj hočemo. Drugače. no-če sedeti, da je na mizi in pri oknu." Potegnil sem pobiču škarje iz rok. "Kaj, ako se dregne z njimi v oči, gospa...". Tedaj je žaba po-stala rdeča ko kuhan rak. Stisnil je obe pesti, začel kričati in breati kot bi se podiral svet. "Hm", se je zasmel oče "v našem fantu je nekaj. Ima korajšo in šnajd in si ne pusti ničesar ukazovati. To bo kerle!" Mati pa se je opravičevala: "Kaj čem? Dam mu, da imam

P E R O

Črtica

Za naš list napisal

ALEŠ NAPRET, JUGOSLAVIJA

S to črtico predstavljamo cenjenim čitateljicam in čitateljem našega novega sodelavca, ljubljanskega go-spoda Aleša Napreta, katerega ime je v domovini že dobro znano, ki nam je že poslal nekaj dragocenih sestavkov, obljubil pa nam je stalno sodelovanje.

Ur.

mir. Ko pride enkrat k pameti, bo pa druga-čen. Zdaj je še majhen..."

Sosedja, ki je medtem prišla v hišo, je brez besed prišla knofa trdo in ga s tronom vred posadila na tla. "Da ne bi mogel biti tiho in opraviti svoje stvari na taleh, ne pa na mizi!" mu je dejala in mu strogo pogledala v oči. Trd in onemel je počenil in niti ziniti ni upal vpričo tako nenavadnega ravnanja. Starša sta prav tako osupnila in nista vedela kaj bi. Drug drugega sta gledala in še danes nevem ali je bilo v njunih očeh več začudenja ali ogor-čenja. "Prav ste storila", sem pohvalil sose-do, Dolinškova pa sta mi rekla: "Oh, se vidi, da nimate otrok, sicer ne bi mogli biti tako kruti do njih. Tako je še majhen in nima pa-meti..." Že sem imel pripravljen odgovor: "No, potem je ravno kakor vidva", a sem ga požrl in šel. Tu je zgubljena vsaka beseda.

Ko je prišla še sestra na svet, sem prišel spet v hišo. Družina je bila pri kosilu. "Tegale že ne bom papov!" se je drl Pero in je vrgel krožnik z juho vred po tleh. Oče se je zakro-htal: "Le korajžo in šnajd, sinko moj! Zdaj nisi več sam v hiši in moraš braniti svoje fan-tovske pravice." Pero je zletel s stola. Ko ga je oče hotel prijeti, ga knof krene po roki in se zadere: "Ne boš me ne..." in mu pokaže dolgi rdeči jeziček. Oče se je kar tresel od smeha, tako se mu je dobro zdelo. Obrne se k meni in pravi: "Gospod, ali ste slišali? To vam bo seme, tale naš Pero!"

In je bil res seme, vsak dan hujše seme — ta Pero!

Vsi otroci so bežali pred njim, ko se je pri-kazal na cesti. Včasih je vpregel kozo in bil žival kot ner. Če je dobil v roke zajca, ga je toliko časa vlačil za ušesa, da mu je poginil. Še piščance je lovil in jim pulil peruti in no-žice. "En, to je samo žival! Pustimo otroku ve-selje", je dejal mesar Dolinšek. Da tudi žival trpi, za to reč v mesariji niso imeli mnogo razumevanja.

Obe sestrici, ki sta bili rojeni za Perom, sta bili toliko pametni, da sta umrli že v prvih letih.

Pero je začel hoditi v šolo. Bil je pokrita rihta in nihče ni bil varen pred njim. Ker je moral ostati med poukom pri miru, se je tem bolj odškodoval med odmori. Učitelj se ni ho-tel bosti s potuhnjenim otrokom, ker ni maral zamere pri Dolinšku, in tako je seme skoro neovirano kalilo in raslo.

Nekoč so imeli pri Dolinšku veselico. Tri-najstletni smrkavec Pero je že dopoldan pre-brskal vse škatlje in predale, kjer je bilo kaj denarja. Opoldne pa je pograbil za ključ od velike omare, kjer je bil shranjen večji denar. To je bilo staremu Dolinšku vendar preveč. "Denar je moj, dokler sem jaz gospodar pri hiši! Da se zgubiš!" je zavpil nad fantom. De-čak pograbi v prvi jezi za mesarsko sekiro in jo vrže v očeta. To pot je zgrešil. Dolinšek pa je obstal kakor od strele zadet. Zdaj so se mu odprle oči. Pograbila ga je neznanska jeza. Prvič je prijel fanta in ga pretepal, seveda brez vse meje in brez mere. Ubil bi ga da niso prihiteli mati, dékle, pomočniki. Cela Dolin-škova hiša je one dni nosila višnjeve in črne bunke na sebi. Pero pa je ležal nekaj tednov v postelji.

Oče ga je temeljito zdelal. A bilo je prepoz-no. V sinu se je zbudilo maščevanje, zahrbt-nost, surovost, brezmejno sovraštvo do očeta. Nekaj mesecev pozneje je očeta čakal skrit za vrati in ga res ubil s sekiro.

Vsa okolica je bila pokoncu. Kaj takega še ni bilo slišati. In vendar, vendar... vsi so ve-deli in čutili: oče in mati sta si sama vzredila kačo, ki ju je pičila do smrti. Takrat so se marsikateri starši domislili, da vzgoja otrok vendarle nekaj pomeni, in da se pri otrocih ne sme čakati, da pridejo k pameti...

Slovenska cvetličarna

ANTON HOSTAR

TRONADOR 1614

Velika izbira vsakovrstnih svežih in
umetnih rož, šopki in venci

Zavod sv. Cirila in Metoda

sprejema dečke v popolno varstvo.

Obrnite se pismeno ali osebno na:
ASILO LIPA, VILLA MADERO C.G.B.A.
(Bs. Aires)

CLINICA DENTAL DEL PLATA

CARLOS PELLEGRINI 311

esq. SARMIENTO

Sprejema vsak delavnik od 9—11.30

in od 14—18

Delamo brez bolečin. Iz-diranje zob brez bolečin \$ 2.—. Zlate krone 22ka-ratne \$ 14.—. Garantira-no celotno zobovje. Brez-plačna posvetovanja. Samo prvovrstno in garantirano delo. Naročniki dobe 10 o/o popusta, če se izkažejo pri ordinaciji z zadnjo številko našega lista.

FRANC KLAJNŠEK, zidarski majster

Calle MARCO SASTRE 4351,

esq. Sanabria, Villa Devoto

BUENOS AIRES

U. T. 50-0277

IZKUŠENA BABICA

FILOMENA BENEŠ DE BILIK,

diplomirana na univerzi v Pragi in v Buenos Airesu. Zdravi vse ženske bolezni. vse ženske bolezni. Sprejema tudi noseče v popolno oskrbo na dom. Ordinira od 9 ure zjutraj do 20 ure zvečer

LIMA 1217, I. nadstr.
U. T. 23 Buen Orden 3389 — Bs. Aires

NEŠTETO IGER in vsakovrstnih javnih prireditvah sem že obiskal. Ne samo po naših domačih podeželskih in po skromnih slovenskih izseljenskih odrih Evrope in Amerike, marveč tudi po ogromnih in razkošnih dunajskih, berlinskih in pariških dvornih in nacijsko-nalnih gledališčih. Videl sem igranje diletantov in igro povprečnih in slavnih šolanih igralcev. Poslušal sem pokliene recitatorje in deklamatorje. Sam sem pripravil lepo vrsto iger in drugih odrskih nastopov. Tudi nemške in druge ljudske misterije sem si ogledal. Vendar mi je iz vse te bogate gledališke pestrosti ostala v najbolj živem spominu skromna recitacija gospe Marije Vere na ubožnem odru starega jeseniškega Krekovega doma.

Kakih petnajst let mora biti od tistih časov, vendar še danes zvane v duši resni, globoki, odločni, mogočni, brezobzirni, pa spet nežni in ljubeznjivi, brezupni, pa spet vseh upov polni, čudno lepo in odgovarjajoče izgovorjeni in podani verzi in misli in slike čudovite Gregorčičeve Pepelnične noči. Še danes se spominjam takratne ugotovitve, da dotlej nisem vedel, kaj da je deklamacija in recitacija. In danes morem reči, da tudi pozneje nisem nikjer nikoli slišal nič podobnega.

Ta gospa Marija Vera praznuje te dni petindvajsetletnico svojega umetniškega delovanja. Naš list smatra zato za svojo čast in dolžnost, da vsaj skromno, kakor v tujini pač mo-

remo, predstavimo svojim čitateljem to našo bogonaradjeno umetnico.

Pred petindvajsetimi leti je Marija Vera ušla, dobesedno ušla iz Gorice, iz skrbnega stričevega varstva, na Dunaj v dunajsko gledališko šolo.

Pripoveduje, da je imela že v zgodnji mladosti čudno strast do iger in do odra. Še nikoli ni videla gledališča, pa je že znala na pamet glavne vloge svetovnih dram in tragedij, Ifigenije, Marije Stuart, Ivane d'Are, Judite in tako dalje. Ves čas jo je vlekle neko čudno hrepenenje, da bi te velike podobe podajala tudi na odru pred mnogimi zavzetimi gledalci in poslušalci. Dokler ni končno res ušla iz stričevega doma naravnost v teater in od tistihmal do danes neprestano v njem in samo v njem ostala, in njemu in samo njemu živeła.

Odločilni gospodje dunajskega dvornega gledališča in prve dunajske igralske šole so v Mariji brž spoznali izreden igralski talent in so ji vsa vrata na široko odprli.

Morete si misliti, s kakšno žejo je sprejemala mlada umetnica — umetnica je bila že takrat — s kakšno žejo je sprejemala mlada umetnica v se nauke in zglede dunajskega gledališkega sveta, posebno če pomislimo, da je du-

najsko gledališče slovelo, da je po svoji umetnosti eno prvih, če ne prvo na svetu.

Na Dunaju se je Marija Vera izučila, potem pa je nastopila svojo zmagoslavno umetniško pot po Evropi: Zürich, Mannheim, Berlin, Basel, Gdansk, Beograd in še nekatera druga srbska in hrvatska mesta, dokler se ni leta 1923 za stalno preselila v Ljubljano.

Najdalj časa je ostala Marija Vera v Berlinu, kjer se je polnih pet let oblikovala ob silnem odrskem mojstru, svetovno znanem Reinhardt.

Povdariti je treba da v času, ko se je Marija Vera izkazovala v velikem svetu pravega slovenskega gledališča skoro še nismo imeli, ker Slovensko gledališče v sami Ljubljani ni moglo dobiti od nikoder primerne podpore.

Gledališke igralk in igralce si predstavljamo povprečnezi navadno kot lahkožive, plitve, malo moralne in malo poštene ljudi. Kar je v gotovi meri res. Ampak — iz takih igralk in igralcev ni še nikoli nič prida, nič resnično umetnega postalo!

Igralka in igralec, ki hoče, da bo kdaj res kaj pomenil in pomenila, mora nositi v svojem sreč globoko vero v poslanstvo svoje ume-

tnosti, njen smisel in pomen. Umetnost ni nikoli brez smisla in brez cilja, čeprav si ga morda niti umetnik sam ni svest in se ga ne zaveda. Gledališka igralka in igralec, ki naj se kdaj uveljavi in naj kdaj kaj pomeni, potrebuje ravno take in še večje resnobe, samopremagovanja, borbe žrtev, kakor katerikoli drug resen in vreden poklic. Če pomislimo, da ima na primer Pariz poleg združenja katoliških gledaliških igralcev in igralk celo katoliško organizacijo baletk, gledaliških plesalk, ki imajo katoliškega duhovnika za svojega duhovnega vodja, če tu in tam zvemo, da je ta ali ona slavna igralka "nenadoma" pustila gledališki oder in odšla v samostan, bomo dobili skromno sliko prave, resnične in globoke umetnosti.

Pripoveduje o Mariji Veri časopisni reporter, da ji je kot otroku ob čudoviti pravljici žareel obraz, ko mu je pripovedovala, kako da je bilo v Gdanku za časa vojske:

"Saj veste, kako so bile duše žena in deklet med veliko vojno izpraznjene. Vera v življenju in človeške vrednote je ugasnila. Ljudje so se predajali trenutkom izživljanja, nikjer ni bilo ljube, ki bi svetila v lepše dni. Vsega lepega je konec! In takrat jim je gledališče odkrivalo življenja, ki so postala ženam in dekletam

lučke... Tiste hvaležnosti ne bom nikoli pozabila; tistih rož in solz... Takrat sem najgloblje doživela poslanstvo umetnosti".

Taka umetnica je gospa Marija Vera, v kateri se družijo plemenitost in lepota, talent in dobrota.

Seveda bi bila temeljita zmota, če bi si kdo predstavljal tako vse današnje gledališke igralk in igralce in vse umetnike!

Za svoj jubilej je gospa Marija Vera sama dramtizirala, za oder priredila, slavno dr. Tavčarjevo Visoško kroniko.

Moram reči, da sem se ustrašil, ko sem to bral in slišal. Dasi bi rekel, da Tavčarjeva silna zgodba po vsebini in miljeju kriči po odru, vendar ne kot dramatizacija obstoječe povesti, marveč samo kot snov, ki bi jo bilo treba šele povsem samostojno teatersko obdelati.

Gledališka kritika je vendar Verino dramatizacijo zadovoljno sprejela. Bolj kakor gledališki uspeh pa se mi zdi važna snov, ki si jo je gospa Marija Vera izbrala za svoj jubilej, jo sama književno izoblikovala in odersko zrežisirala. V tej snovi se mi zdi, da je obsežena vsebina in program njene umetnosti.

Ob tako lepi priliki je gotovo na mestu spomniti se tudi naših lastnih slovenskih izseljenških gledaliških predstav in prireditev.

Ko hodim po mnogih tujih deželah, vidim šele, kakšno izredno veselje do iger in teatra da ima slovensko ljudstvo. Po slovenskih deželah najdete diletantske odre in igralce, kakor si cer nikjer na svetu! Kar bridko izkušamo tudi v Argentini, kjer za zmerno ceno kratkomalo ni dobiti kolikor toliko primerno opremljenega odra.

Zadnja leta se zdi, da je krenilo slovensko prirejanjem pravih ljudskih, ne po pokličenih ljudsko gledališče v za nas povsem novo smer, gledališču posnetih iger in srednjeveških misterijev, pokret, ki je zašel v Slovenijo zlasti iz Nemčije in Francije, in ki ga poleg drugih posebno vneto gojita oba mlada bivša profesorja v Kranju Niko Kuret in dr. Pogačnik.

Prav zadnje mesece je začel izdajati Niko Kuret celo posebno, izključno ljudskemu gledališču posvečeno mesečno revijo Ljudski oder in redno izdajati nove ljudske igre, za enkrat šal predvsem predstave iz nemščine in francosčine. Kateri se kolikaj bolj zanimajo za teater, naredijo prav, če si naročijo revijo in igre.

Glede naših buenosajreških slovenskih iger in prireditev pa bi rad spomnil tole:

1). Poleg zgolj zabavnih naj bi prirejala naša društva tudi resnejše "prosvetne večere" s petjem, godbo, deklamacijami, predavanji in morda celo razgovori. Taki prosvetni večeri so se v slovenski domovini zadnji čas zelo obneli in močno priljubili. Izbrano daljše predavanje je osrednja točka takega prosvetnega večera in je treba pesmi in deklamacije tako izbrati, da ne bodo motile enotnosti prosvetnega večera. Povdarjam, da zaradi tega tudi zgolj ali predvsem zabavnih prireditev ni treba povsem zametati.

2). Igre, še manj pa taki morebitni prosvetni večeri ne smejo biti predvsem vir društvenih dohodkov, marveč naj bo vstopnina tako od-

merjena, da bo pač krila stroške, da pa se bo lahko na drugi strani tudi v današnjih slabih časih čim več občinstva prireditve udeležilo.

3). Ne pozabimo pri prireditvah naše mladine. Dobro podane mladinske točke so redno najbolj hvaležne! Naj torej čim večkrat nastopi na odru tudi naša mladina. Zlasti naj ima slovenska mladina brezplačen vstop na vse prireditve, ki so za njo primerne in naj društva posebej povabijo starše, da pripeljejo s seboj tudi svoje odrasle otroke.

4). Slovensko občinstvo naj smatra za svojo častno dolžnost, da se slovenskih prireditev rado udeležuje. aj so pripravljene z mnogimi skrbmi in navadno res dobro. Kdor pravi, da take reči niso zanj, daje svoji duhovni in umski izobrazbi, in svoji osebnosti zelo žalostno spričevalo. Ob takih prilikah je treba pozabiti na vse običajne slovenske malenkostne spore in prepire, kar velja še bolj za igralsko in pevsko družino.

5). Prireditelji naj se na drugi strani zavedajo, da je treba nuditi povabljenim gostom najboljše, kar morejo. Po svojih močeh so dolžni nuditi občinstvu vsako primerno udobnost. Svoje predstave naj prirejajo ob takih dnehi in ob takih urah, da ne bodo motili nobene druge slovenske prireditve. Brezpogojno naj zlasti odpravijo netočnost, ki je postala že sramota slovenskih prireditev v Buenos Airesu. Slavno ljubljansko Glasbeno maticeo tudi zaradi tega vse hvali, ker pričenja svoje koncerte natančno ob napovedani minuti. Njeni reditelji imajo strog nalog, da med petjem ne pustijo v dvorano prav nikogar, ki bi motil pevce in poslušalce, in morajo morebitni zamudniki brezpogojno čakati do prvega odmora. Prireditelji, ki bodo napovedali tako disciplino in jo tudi izvajali, si bodo pridobili samo novih prijateljev, ker bodo vsi pametni ljudje vedeli, da je njihovo delo resno in zato uvaževanja vredno, dočim so tričetrt in večurne zamude resnična razžalitev gosta, ki se bo zaradi čakanja po pravici jezil in bo drugič premislil, da bi šel na prireditve neresnih ljudi, če pa bo iz kakršnihkoli vzrokov le šel, bo prišel eno ali puldrugo uro kasneje.

Leopolda Kodrič, Buenos Aires

MOJA MATI

Kaj si res pozabil svoje matere, ki po domačih, Tebi znanih potih, stezah hodi, vedno na Te misli, za Te prosi, moli, se o Tebi razgovarja z brati in sestrami, znaneen: pravi, da se skoro vrneš in da ona prej ne bo vesela, da Te spet pozdravi in objame, kaj si res pozabil svoje matere?

M o j a mati nič več ne vzdihuje, ne zgovarja se o meni, nič ne povprašuje kdaj se vrnem.

Pravili so, da pred mnogo leti je umirala, ni mogla umreti od skrbi za svojo deco, moje brate, sestre, mene, ki sirote nas samé pustila je na sveti.

Gospa Marija Vera

Levo: Po vsem svetu znana filmska igralka Greta Garbo v vlogi Ane Karenine, po kateri je Garbin ime nečuvno zaslovelo. Od tistihmal je Greta seveda postarala in je pred kratkim menda v filmu zadnjič na s toplila v ulozki švedske kraljice Kristine.

Scena iz svečane predstave Šekspirjevega **Koriolana**, velikega in nezmagljivega rimskega vojskovodja, ki pa pri rimskem ljudstvu ni našel ljubezni in je prišel izgnan. Vse mesto se je treslo strahu, ko je bil izgnan. Vse mesto se je treslo strahu, ko je bil izgnan. Vse mesto se je treslo strahu, ko je bil izgnan.

Zgoraj in spodaj: Dve silajni maski znamenitega angleškega kralja Henrika VIII., ki so si mal odredi nobeni slasti in strasti.

PIERRE L'ERMITE:

DEKLICA Z ODPRTIMI OČMI

Drugi vlak prihrumi na oddaljen tir in vse kolodvorsko življenje se osredotoči na tistem mestu...

"Pojdiva!" reče teta.

"Pojdiva... kam?"

"Ne vem!..."

"Tudi jaz ne vem!"

Tedaj se napotita teta in nečakinja, mokri ko miški, natovorjeni čez in čez s prtljago, v neznan svet, ki se odpira pred njima...

XXVIII. poglavje.

Medtem se je sprehajal Roger Maude, zal kakor zvezda, sveže obrit, dišeč, lepo napravljen in zlikan od nog do glave, po hodniku kolodvora Paris-Orsay, čakajoč svojo mlado zaročenko.

Njegovo srce je tiho bilo svojo pritajeno pesmico pod bledomodro, napol trdo srajejo.

On, ki je bil pač izkušen Parižan, ni pomislil niti za trenutek — in to je bilo zelo napak — da bi si dragi potniki izmislili kaj takega, da bi izstopili na kolodvoru Paris-Austerlitz.

Za Parižana kolodvor Paris-Austerlitz sploh ne obstoji več.

Teta Cecilija pa, ki je od nekdanj delala vselej po svojem prvem ngibu in živela že nekaj tednov vsa obsedena od Pariza, je komaj dobro slišala 'Paris, Paris!', ko se je požurila, kakor smo že izvedeli ter skočila iz vlaka, kakor skoči duša v vicah, ko se konča njena muka, naravnost v paradiž.

Še slišala ni pridevka Austerlitz, in se ni zmešnila zanj.

Kajpada, to bi si bil moral Roger Maude že kar misliti!

Ogledoval je potnike, ki so izstopili iz vlaka iz Nantesa, in se trudil, da bi odkril v množici

bele avbice, ki so vidne že od daleč.

Vsega so bile tri, nič več; a pod njimi ni bilo znanega obraza.

Roger je vprašal, ali ne pride morda kak po-možen vlak.

Odgovor se je glasil, da dospé zares čez ka-ko uro drug vlak iz Nantesa.

Čakal je torej drugega vlaka; opravil pa ni seveda nič boljše.

Za vsak slučaj je vzel voz in pohitel na kolo-dvor Montparnasse.

Tudi tam — nič!

Odšel je v velikih skrbah.

V nič manjših pa nista bili obe potnici na kolodvoru Pariz-Austerlitz!

Parižan, ki pozna Pariz ter nešteta njegova prometna sredstva, je tam doma in je vaje prihajati pozno zvečer domov, si ne more niti od daleč predstavljati, kakšno malodušje se poloti preprostega in neveščega ter občutljivega človeka z dežele, če ostane nenadoma sam ponoči na hodniku pred velikim pariškim pred-mestnim kolodvorom.

Neskončne ulice, razsvetljene od ravnih vrst plinovih svetilk, ki se v neskončnosti ne-kje izgubljajo v mraku... kaleidoskop vozov... brezbriznost množice... občutek neizmerne za-puščenosti in samote... vsiljuje se prepriča-nje o lastni ničevosti... vprašanje, kam po-ložiti med temi nešteti tujimi domovi svoje utrujeno telo k počitku, kjer nihče nikogar ne sprejme pod streho... vse to je strašno, goro-stasno...

Izgnanec je povsodi zapuščen.

Takisto je zapuščen človek z dežele v Pa-rizu. Uboga revna stvarica je, ki nasede po-dlim koristolovcem, katerim zaupa.

Ko sta se teta Cecilija in Rolanda prepričali, da je njuna prtljaga varno spravljena v shram-

bi, sta odšli proti austerliškemu mostu.

Vsak hip bo polnoč.

Čemerni dež neprestano lije; svetiljke, ki so redkejšje, komaj prodirajo s svetlobo gosto de-žno mrežo.

Nikjer nobene kočije... V daljavi se pojavi zdaj pa zdaj tramvajski voz, ki se pomika s polno brzino.

Naposled se pojavi stražnik... debel straž-nik, ki izgleda kakor moker pes.

Teta Cecilija, ki je podobna namočenemu kruhu, pošlje Rolando, naj vpraša stražnika:

"Oprostite, gospod, ali mi morete povedati, kje je ulica Charles-Nodier?"

"Moja mala, ulica Charles-Nodier gotovo ni tu..."

"Ali je daleč odtod?"

"Čeprav sem stražnik, še nisem imel časti spoznati se s to ulico. Velika, slavna gotovo ni ta-le ulica... Kako ji že pravite?"

"Ulica Charles-Nodier."

"Smešno ime!"

Voda teče z njega kar v potokih; stražnik privzdigne svojo kavčukasto pelerino, poišče zvezek ter lista v njem s svojimi grobimi roka-mi, toda svetloba je preslaba, da bi kaj videl. Zato se približa plinovi svetiljki.

Dež se vlije z največjo silo... Voda teče v eurkih od povsod. trani beležnice se lepijo dru-ga na drugo.

Tedaj pride mimo drug stražnik, suhe, dol-ge postave.

Prvi ga vpraša:

"He, slišiš, ali poznaš ti neko ulico Charles-Nodier?"

"Ulica Charles-Nodier?"

"Ulica Charles-Nodier?"

"Ta mora biti nekje na Montmartru..."

"Točno, vzklikne Rolanda... na Montmar-tru..."

Tedaj jo pogleda drugi stražnik brezobzir-no... zapazi njeno tuje lice, njeno nenavadno avbico..."

(Dalje prihodnjič)

Elektromehanična delavnica KLARIČ & METLIKOVEC

Popravljanje in postavljanje električnih motorjev, dinamos, ventiladorje in drugih strojev.

Izdelava solidna, vsega v stroko spadajo-čega dela

Se delajo modeli (matrices) — Varenje (Soldadura Autogena)

J. B. ALBERDI 232 — U. T. 60 Cab. 6604
BUENOS AIRES

Prva čevljarska

delavnica na Dock-Sudu

GJURO ŠTAJGAR

CALLE LONDRES 1430

DOCK SUD

POZOR ROJAKI!

Krojačnica
in trgovina

z manifakturnim bla-
kom, ter sploh z vsemi
potrebščinami

Cene konkurenčne
Se priporoča

SEBASTIAN MOZETIČ

OSORIO 5025

LA PATERNA
BUENOS AIRES

Kateri imajo radi argentinske
revije jim priporočamo

Veliko tedensko revijo

CARAS Y CARETAS

ki si jo lahko kupijo za 20 ctvs
na kateremkoli kiosku
ali pa si jo tudi naročijo pri upravi
BUENOS AIRES, CHACABUCO 151

\$ 2.50 trimesečno
\$ 5.— polletno
\$ 9.— celoletno

oziroma za provinco

\$\$ 3.— 6.— 11.—

in za inozemstvo

dva zlata pesa trimesečno

štiri zlate pese polletno

osem zlatih pesov letno

NE VEM KAKO JE s žensko namestitvijo drugod ali v Argentini postaja to vprašanje usodno za družine, za uradništvo in za ženstvo samo.

Pribiti moram, da je pripisovati tovarniškim obratom več resnosti kakor pa trgovskim pisarnam. Koliko mladenk neizkušenih in poštenih se upropasti, da postanejo žrtve svojih brezvestnih predstojnikov? V najbližjem sosedstvu sem doživel, da je mož po 12 letnem srečnem zakonu pustil ženo in otroke na ceditlu in sledil sirenskim klicem take depravirane uradnice, ki ji niti ognjišče zakonske sreče ni bilo sveto! Po mnogih uradih je vsled novonameščenega ženskega osebja zavel čisto nov veter. Moške sotrudnike se smatra kot neka "quantité negligeeable — malo vredno blago, ki ga je dovolj na razpolago."

Po skoro vseh pisarnah uživajo ženske ki so lepega obraza nekaj privilegirani položaj "niño mimado", razvajan otrok, predstojniki ne gledajo toliko njih dela kot njihovo ženstvo. Tako favorizirane večkrat ne mislijo na to, da bi točno in redno vršile svoj posel, ne pokoré se nobeni uradni disciplini, s svojo muhatostjo tiranizirajo svoje tovariše in dostikrat zrastejo čez glavo celo svojim predstojnikom.

Vsekakor bi bilo treba poskrbeti, da se nameščenke po uradih, ne plačujejo za nič drugega nego za njihovo delo. To ni težko ugotoviti. To jako dobro občutijo drugi nameščenci.

Večna laskanja in dvorjenja, ustvarjajo v taki ženski prepričanje, da je neko izvoljeno bitje, da je nad drugimi ljudmi, da se ni dolžna ničesar učiti, da ji ni treba ničesar znati, ničesar delati, da vse nadomestuje njena telesna lepota.

Na drugi strani pa bi se morale nameščenke po pisarnah zaščititi pred preganjanjem in maščevanjem tistih, katerih nedovoljenim željam se niso hotele pokoriti.

Izstopim na postaji Olivos. Komaj premerim par kvader že sem na obrežju.

Kmalu sem opazil kaj hvalevredno napravo: Argentinski rdeči križ, prav oni rdeči križ, ki bi v slučaju vojske obskrboval ranjence in mrličce, je postavil na severnem obrežju Rio de la Plata sedem rešilnih postaj! Hvala Bogu se moremo v Argentini za enkrat ravno tako malo nadejati kakšne vojske, kakor malo morejo v naši stari domovini pričakovati, da jim bo zavladal kakšen kralj Matjaž. Zato je bila misel argentinskega rdečega križa, da se stavi kopalcem na razpolago in uslugo, prav srečna in vse hvale vredna. Vedno me je zanimalo vse kar je v zvezi z medicino, in rad prebiram medicinske knjige, ako niso

ARGENTINSKI FILMI

PIŠE FRANC DALIBOR

IV. FILM:

¡UFA QUE CALOR —

— JOJ, KAKO JE VROČE!

~~~~~
prestrokovnjaško in presuhoparno pisane. Zato nisem zanemaril prilike da se kaj poučim.

Vstopim torej v senco take rešilne postaje ter se spustim v pomenek z bolničarjem.

Pri vstopu sem mislil "Kaj pa je tebe treba bilo", ali bolničar me je kmalu o nasprotnem prepričal.

Takole nekako je govoril: "potrebni, prepotrebni smo in še premalo nas je. Preteklo nedeljo na primer smo imeli na sedmih postajah 159 oseb, ki so pri nas iskale pomoči. Večina se jih je porezalo. Ti urezi prihajajo večinoma od strtih steklenic in kupic ter pločevine konzervnih škatelj, ki jih meče v vodo občinstvo ko piknikuje na obrežju.

Treba je vedeti, da ima Rio de la Plata plimo in oseko, kakor morje. Kadar se vode odtekajo daleč na okoli raznašajo te pikničarske ostanke. Naš "Rdeči Križ" se ne plaši nobenih naporov, da omeji takšne nezgode ali vse zaman. Postavili smo ob obrežju na stotine svarilnih tablic, kjer se občinstvo prosi, da iz ljubezni do bližnjega opusti to graje vredno razvado — ali uspeh je žal klavern. Mnogi se naši gorečnosti celo posmehujejo.

Mnogi kopalci se obrežejo celo po glavi, ker računajo, da je voda povsod globoka in se navpik zaženejo vanjo. Mnogi se izpostavijo predolgo zgočim solnčnim žarkom, popade jih solnčarica in jih je treba posebno pazljivo negovati. Zopet drugi, se predolgo časa zamudijo v vodi in jih prime krč."

***

Celo popoldne sem našel samo enega mornarja primorske prefekture.

V svrhu informacij sem se tudi z njim zapletel v razgovor.

"Premalo nas je, vlada preveč štedi", to je bila rdeča nit ki se je pletla skozi vse pripovedovanje. Ob nedeljah je navadno tako zaposlen, da niti h kosilu ne more. Kadar nadzira en del obrežja, pri najboljši volji ne more vedeti kaj se dogaja deset kvader daleč od njega. Na vodni gladini je nadzorstvo še težje. Dva ali trije čolni na vesla to je vse za ogromno razdaljo kakih 18 km od Nuñeza do San Fernando. Njih moštvo ima nalogo, da pazijo, da kopalci ne zabredejo predaleč v neizmer-no reko, ki je tu do 40 km široka, ter da jih

opozorijo ob solnčnem zatonu, da je došla ura ko se užitek kopanja spremeni v smrtno nevarnost. S tem še njih delo ni končano. So kopalci, ki jih kopanje ob nočni uri posebno privlačuje, zlasti kadar je mesečina, te kopalce treba razgnati, tako da kazalec večkrat prekorači deseto ali enajsto uro, ko tak pomorščak zapusti svoje delo. "Ko bi pomorska prefektura vsaj razpolagala z motornimi čolni (ki jih ima v Tigre na stotine privanikov) ki bi se lahko v vodi gibali s potrebno brzino, mnogo človeških življenj bi se rešilo", mi je razlagal pomorščak, zagorel Correntinec.

***

Po vsem obrežju mrgoli takozvanih "recreos", po večini zelo nehygieničnih in umazanih majhnih gostiln in restavracij. Ko sem zahteval pečene ribe, mi je zasmrdela, da me je kar ščegetalo pod nosom. Kakor da se ni nič zgodilo, so na moj protest odnesli gnilo ribo in mi servirali drugo, ki je bila res sveža in okusna.

Muh, tudi onih debelih konjskih, ki se posebno rade držijo rek, je na milijone po teh rekreh. Proti nebu se vzdigujejo oblaki prahu, kajti "peccatur extra et infra muros" kakor bi rekel latinec, pleše se po teh recreos znotraj in zunaj. Pridružujejo se še igre na prostem, posebno football, vsak trenotek te taka žoga lahko opili po glavi, za kar se ti igralci še rogajo.

O pokvarjenih hranilih in drugih nerednostih po teh rekreh bi se dalo napisati celo knjigo, omenim pa naj samo še da se je februarja t. l. v enem samem takem "recreo" v Vicente Lopez zastrupilo 15 oseb na pokvarjeni hrani ter da so jim zdravniki v bolnici Vicente Lopez komaj rešili življenje.

V teh rekreh le pregostokrat primanjkuje pitne vode, da je izletnik prisiljen piti vino, pivo ali pokalice.

Na stotine jih na severnem obrežju posoja konje proti najemnimi 1—2 pesos na uro.

Kakšne oslarije da uganjajo najemniki s temi konji skoro popisovati ne kaže. Njih produkcije so ravno tako nevarne kot zoprne. V galopu vam zajezdijo v vodo, takorekoč po nosovih kopajočih se mož, žena in otrok, ne meneč se kam da udarjajo konjska kopita.

V svojem neizmernem pohlepu po zaslužku se takšni "recreos" niti ne pobrinejo za eno najprimitivnejših zahtev, za stranišča. Za stranišče služi iz desk in pločevine slabo zbita kajžica, največkrat brez vrat, rojišče umazanih muh in skladišče zavrtnih plinov, ker seveda ni po obrežju nobene kanalizacije. In teh prostorov se morajo posluževati moški, ženske in otroci!

Fotografija "LA MODERNA"

je znižala cene za slovenske kolonije. Pri nas izdelujemo slike po evropskom sistemu, prvovrstne in poceni.

Slike poročencev z drugovi in družicami samo \$ 18 ducat. Poštne od \$ 3 naprej. Za osebne izkaznice, potne liste 3 za \$ 1.—

Ob sobotah odprto ves dan.

Ob nedeljah zaprto.

Av. SAN MARTIN 2579

Bs. Aires

Telefon: 59 - 0522

Najboljše fotografije v Buenos Airesu ob navadnih cenah

OPTICA FOTO E. FERRO

LAVALLE 1242 — U. T. 25 - 5800

Vse foto potrebščine
20 o/o popusta na optiko

Diplomirana babica

ANA CHARPOVA

v Pragi in Buenos Airesu

Ima odlogetno prakso v porodnišnici v Pragi in v bolnici Rawson v Bs. Airesu.

Sprejemajo se penzionistke, posebno s kampa.

calle COLOMBRES 178

U. T. 62 Mitre 3755

(1 kvadra od Rivadavia)

STORŽEK

Po LORENZINI — LOVRENČIČU

Pes jo je mahnil proti domu, Storžek pa, ki je ostal sam, je šel proti neki koči tam v bližini in je vprašal starčka, ki se je solnčil na vratih:

“Čujte, dobri mož, ali bi mi vedeli povedati kaj o nekem dečku, ki je bil ranjen v glavo in mu je bilo ime Dušan?”

“Dečka so prinesli ribiči sem v to kočo in zdaj...”

“Zdaj je mrtev!...” ga je bolešno prekinil Storžek.

“Ne, zdaj je živ in se je že vrnil domov.”

“Res, res?” — je hotel Storžek potrditi in je poskočil od veselja. “Tedad rana ni bila nevarna?”

“A bi bila lahko nevarna, celo smrtna,” je odgovoril starček, “ker vrgli so mu v glavo veliko knjigo, vezano v lepenko.”

“In kdo mu jo je vrgel?”

“Njegov sošolec, neki Storžek.”

“Kdo pa je ta Storžek?” je vprašal dondek, delajoč se nevednega.

“Pravijo, da je pobalin, potep, pravi zlobnež...”

“Obrekovanje, samo obrekovanje!”

“Kaj ga ti poznaš?”

“Tako na videz,” je odgovoril dondek.

“No, in kaj misliš ti o njem?” ga je vprašal starček.

“Zdi se mi, da je dober otrok, priden pri učenju, ubogljiv, vdan očetu in družini...”

Medtem ko je vil dondek te čednosti s trte, se je dotaknil nosa in opazil, da se mu je za ped podalšal. Ves prestrašen je začel kričati in popravljati:

“Ne verujte, dobri mož, vsega tega, kar sem vam povedal, ker Storžka poznam prav dobro in tudi jaz vam potrdim, da je res pobalin, neubogljivec in zguba, ki se klati rajši s tovariši, kakor bi šel v šolo!”

Komaj je to rekel, se mu je nos skrčil in dobil svojo navadno velikost.

“Zakaj pa si tako bel?” ga je naenkrat vprašal starček.

“Povem vam... nevede sem se naslonil na zid, ki je bil sveže pobeljen,” je odgovoril dondek, ki ga je bilo sram povedati, kako je bil povaljan v moki, da bi prišel v ponev...

“A kaj si si napravil z jopico, s hlačami in s čepico?”

“Srečal sem tatove in so me do golega slekli. Mogoče bi mi mogli dati vi, dobri starček, ka-

ko obleke, da bi se le mogel domov vrniti?”

“Otrok moj, kar se tiče obleke, nimam drugega nego majhno vrečico, v kateri hranim volčice. Če jo hočeš, jo kar vzemi, tamle je!”

Storžku ni bilo treba dvakrat reči; koj je vzel volčjo vrečico, ki je bila prazna, izrezal

sredi na dnu s škarjami majhno luknjo, dve pa pri strani, in jo oblekel ko srajco. Tako lepo oblečen se je napotil proti vasi.

Med potjo pa ni bil povsem miren; toliko je res, da je pri vsakem koraku naprej, napravil enega nazaj in je, razpravljajoč sam s sabo, drobnil dalje in govoril:

“Kako naj se prikažem pred dobro Sojko? Kaj mi poreče, ko me zagleda?... Ali mi odpusti tudi drugo pobalinstvo?... Stavim, da mi ne odpusti... O, gotovo mi ne odpusti... In zaslužim, ker sem pobalin, ki obljubljam, da se poboljšam, a ne držim nikdar besede!...”

V vas je dospel, ko je bila že temna noč, in ker je bila nevihta, da je lilo ko iz škafa, je stopal naravnost proti Sojkini hiši, trdno odločen, da potrka in mu odprejo.

Ko pa je obstal pred hišo, mu je splahnel pogum in mesto da pi potrkal, se je oddaljil v hitrem teku za kakih dvajset korakov. Potem se je vnovič približal vratom in se ni odločil; približal se je tretjič, nič; je prijel, tresoč se, za železni tolkač in je ž njim rahlo potrkal.

Čaka, čaka, končno se je čez pol ure odprlo okno v zadnjem nadstropju (hiša je imela štiri nadstropja), in Storek je videl, da se je prikazal velik polž, ki je imel na glavi drobno lučco, in rekel:

“Kdo je tako pozno? Sojka spi in ne mara, da bi jo budili. A kdo si?”

“Jaz sem.”

“Kdo je to jaz?”

“Storžek.”

“Kakšen storžek?”

“Lutek, ki stanuje v Sojkini hiši!”

“A, že vem!” je rekel Polž. “Počakaj me, koj stopim doli in ti odprem.”

“Požurite se, prosim, ker umiram od mraza!”

Minila je ena ura, minili sta dve, in vrata se niso odprla. Storžek, tresoč se od mraza, strahu in vode, ki ga je premočila, se je opogumil in je potolkel v drugo in je potrkal bolj močno.

Na drugo trkanje se je odprlo okno v tretjem nadstropju in na njem se je prikazal Polž.

“Polžek prijazni,” je zaklical Storžek s ceste, “dve uri je že, kar čakam. In dve uri pred zaprtimi vrati sta daljši ko dve leti! Podvizajte se, prosim lepo!”

“Otrok moj,” mu je odgovorila z okna živalca mirno in polagoma, “otrok moj, jaz sem polž in polžu se nikamor ne mudi.”

In okno se je zaprlo.

Kmalu nato je odbilo polnoč, potem eno, potem dve popolnoči in vrata so bila še vedno zaprta.

Storžek je zgubil potrpljenje; jezen je zgrabil za tolkač, da bi z vso silo potrkal in bi odmevalo po vsej hiši, a železni tolkač se je spremenil v živo jeguljo, ki mu je izmuznila iz rok in izginila v mlakuco na sredi ceste.

“Ah! Tako?” je zavpil Storžek, zelen od jeze. “Če je zginil tolkač, bom poizkusil pa z brkami!”

Pomaknil se je nekoliko nazaj in udaril z lepo zaokroženo breco v vrata. Sunek je bil tako silen, da mu je ostala noga v lesu do gležnjev in ko jo je hotel dondek izvleči, je bil ves trud zaman, ker je bila zabita v vrata ko žebelj.

Predstavlajte si ubogega Storžka! Vso noč je moral prebiti, stoječ z eno nogo na tleh, z drugo v zraku.

Zjutraj, ko se je začelo daniti, so se šele odprla vrata.

Pridna polžja živalca jenamreč rabila za pot iz četrtega nadstropja v pritličje celih slovesnih devet ur. Priznati se mora, da je napravila dolgo pot!

“Kaj pa delate z nogo v vratih?” je vprašal polž strmeč v dondka.

“Nesreča! Poizkusite, prijazni Polžek, če bi me mogli rešiti iz tega mučnega položaja!”

“Otrok moj, za to je treba mizarja in jaz se nisem učil nikdar mizarstva.”

“Prosimo Sojko v mojem imenu!...”

“Sojka spi in je ne smem buditi.”

“Kaj naj potem začnem ves dan pribit na ta vrata?”

Cenjenim Slovincem naznanjam, da sem kupil vsem dobro poznano gostilno Vovk in Colja. Ker sem restavracijo popolnoma prevredil, dajem vsem cen. gostom najboljšo postrežbo po zmernih cenah.

Zelo pripravno za bankete, svadbe, krst itd. Strežaji kakor tudi kuhar so Slovenci z večletno prakso.

Cenjenim Slovincem se najtopleje priporoča

LIONI in BERNADOTE

Ulica GARMENDIA 4879

Slovenska gostilna in trgovina jestvin

Shajališče naših rojakov

VELIKI IN PRIJETNI PROSTORI
z igriščem za kroglice in keglje

Vsako nedeljo ples

Dobra postrežba

ZMERNE CENE

TRELLES 1167

(Pol kvadre od Gaona 2400)

Buenos Aires

U. T. 31-2382

VSİ ROJAKI SO DOBRODOŠLI

RESTAVRANT S PRENOČIŠČEM

“Piemontes y Triestino”

Prvovrstna kuhinja vseh vrst jedil, kakor tudi vsakovrstne pijače na željo.

Prvovrstne sobe za samce in družine po nizki ceni. — Se priporoča cenjenim rojakom in rojakinjam lastnik

JURIJ LUDVIK in drug

NECOCHEA 1122-24 (Boca) — Bs. Aires